

יהדות באהבה

נכון לעכשיו

עמלק - אז והיום

בשבת שלפני פורים מצוה לקרוא פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך צאתך ממצרים" (דברים כה יז). ומה עשה לנו עמלק?
"אשר קרה בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים" (שם יח). עמלק רצה להראות שישראל הם ככל העמים וייעלמו גם הם כמותם מעל במת ההסטוריה ח"ו, לכן התנפל ונלחם בנו כפירוש רש"י "אשר קרך בדרך" - "לשון קור וחום, צינן והפשירך מרתיחתך, שהיו כל האומות יראים להלחם בכם ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים. משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בלעל אחד קפץ וירד לתוכה. אף על פי שנכוה, הקרה אותה בפני אחרים".
החוצפה של עמלק להילחם בישראל מיד אחרי יציאת מצרים וקריעת ים סוף - כאשר נראה לעין כל שישראל נבדלים ומורמים מכל העמים והם בבת עינו של הקב"ה - התאפשרה כתוצאה מהחולשה שפקדה את ישראל ככתוב, "ויבא עמלק וילחם בישראל ברפידים" (שמות יז ח) - מקום שרפו ידיהם מדברי תורה, ומקום שנחלשה אמונתם וזהותם באומרם "היש ד' בקרבנו אם אין".
ניצחון ישראל על עמלק התאפשר הודות למשה רבינו שרומם וחזק את רוח האומה וצדקת מלחמתה בעמלק, ככתוב "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל". "וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוכרות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים ואם לאו היו נופלים" (ראש השנה כט, א).

בהרמת ידיו רומז משה לישראל כי מטרת האויב היא להשכיח את שם ד' בעולם ח"ו, וכידוע שם ד' נקרא עלינו. דרכנו מתגלה האלקים לאנושות ולעולם כולו. עמלק רוצה לבטל את נצח ישראל. ואכן יהושע בן נון וישראל שואבים כוח ותעצומות להילחם וגם לנצח את עמלק בידועם על מה וגדל מי הם נלחמים.
נכון לעכשיו בכל דור יש מי שממשיכים את דרכו של עמלק והמון הרשע ומבקשים לכלותנו, והיום אלו חומסי ארצנו, איראן והמוסלמים הקיצוניים, אשר חרתו על דגלם את השמדת מדינת ישראל, לא יקום ולא יהיה! וכמשה רבנו שהרים את ידו כדי שמתוך כך יבינו שמלחמת ישראל היא מלחמת קודש, מלחמתו של ד' יתברך, כך גם בימינו. עלינו לזכור ולא לשכוח את אשר זוממים אויבינו, לפקוח את עינינו ולהתפקח מהאשליות שיש עם מי ועל מה 'לעשות שלום'. לכן עלינו לבחור במנהיגות שתחזק את אחדות האומה ואת רוח האומה וזהותה. יש ללמוד מהו עם ישראל, מהו ייעודו ההסטורי האלוקי ועל מה אנו נלחמים כבר אלפי שנים, ולהאמין באמונה ובביטחון מוחלט שנצח ישראל לא ישק, ותתקיים ההבטחה האלקית "כי מחה אמה את זכר עמלק מתחת השמים... כי יד על כס י-ה מלחמה לד' בעמלק מדור דור" (שמות יז, יד-טז).

בברכת פורים שמח

בציפיה לישועה השלמה

זך הנמן בי אלן

הגליון מוקדש לעילוי נשמת

לאה אליהו ע"ה
נפטרה בה' באדר תשע"ד
תנצב"ה

2 מחיית עמלק ופורים
// הרב און טרבלסי

3 לך כנוס את כל היהודים
מאורות הרב קוק // הרב יורם אליהו
תורה וישראל ממשת הרצי"ה // הרב דוד לנדאו

4 פורים בעת קורונה // הרב שלמה אבינר
ניידים ונייחים - גירסת שושן הבירה
בשביל הנשמה // הרב ליאור לביא

5 השבת אבידה - מצוה מיוחדת לישראל
סדרת גמרא באמונה // נתן קוטלר
בין ודאות לספק // הרב נסים ויטנברג

6 כבוד ישראל ומונהיגו // גבע ראפ
הכל כלול... בנישואין זוגיות // אסתר אברהמי

"קיימו וקיהלו היהודים"
(מגילת אסתר)

יום עיון לקראת פורים

שיעסוק גם במשנת רבנו

הרב צבי-יהודה זצ"ל

יתקיים ביום שלישי י"א באדר בע"ה במכון מאיר,

השידור מבית המדרש יועבר בזום בקישור המובא למטה.

בחסות משפחת ונגרובסקי לע"נ האם שרה ע"ה.

12:30 הרב מאיר טויבר - פורים משולש

14:15 הרב ראובן פירמן - ואני אסתר

15:15 הרב אריה מרזר - פורים, להסיר את המסכות

16:15 הרב דב ביגון שליט"א.

16:45 הרב שמעון בן-ציון - מתורתו של רבנו הרצי"ה זצ"ל.

17:30 הרב יורם אליהו - פורים במשנת הרב קוק והרצי"ה.

18:30 הרב גולן כהן-גבאי - מדוע נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה

ערבית 19:35

20:00 הרב דוד גיאמי - שמחת הפורים (יועבר טלפונית)

21:00 הרב צבי נחשוני - תוקפו וקדושתו של פורים

שידור חי בזום מזהה כגישה 5551115455

לתרומות בטל' 02-6461320 בבנק הדואר ח-נ 3-16179-4 באתר MeirTV.co.il מאובטח

לפרסומים בעלון ובאתר: 026461302 - ההכנסות קודש למכון מאיר | תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

המז"ל: מכון מאיר טל' 02-6511906 פקס 02-6514820 אתר הבית MeirTV.co.il דוא"ל torah@meirtv.co.il

עיצוב גרפי: תהילה ברנשטיין הפצה: מקור ראשון 0528908518 | העלון מופץ ב-50,000 עותקים

הדלקת נרות	מוצאי שבת	יום-י
16:51	י-י	18:05
17:09	ת"א	18:07
17:00	חיפה	18:05

כאן נס. כי גם דרך הטבע פעולת השם יתברך". להכירה זו שיד ה' שולטת גם בחיים הטבעיים וזו אצילי ישראל בהר סיני. בסוף פרשת משפטים מסופר שעלו להר סיני שם ראו את "אלוקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר". לעומתם יחזקאל הנביא ראה "כמראה אבן ספיר דמות כיסא". כיצד אותה אבן ספיר מדמה גם את הכיסא וגם את מה שתחת הרגליים? מסביר הנצי"ב³ שכיסא המלכות מבטא את מוחשבת ה' להנהיג את עולמו. ורגלי הכיסא מבטאים את עולם המעשה, אליו משתלשלת ההנהגה האלוקית. יחזקאל ראה את הכיסא, כלומר את המחשבה האלוקית כאבן ספיר, שהיא אבן טהורה ונקייה מכל סיג. אך אצילי ישראל ראו דבר עליון יותר. הם ראו את אותה אבן ספיר בתוך עולם המעשה המורכב והמסובך. לפעמים נראה שהעולם מנותק מכל משגחה, ולעיתים אף מתנגד לדבר ה', אך האמת היא שכל הכוחות והמהלכים שואפים להעמיד ולעשות רק את רצון ה'. כפי שבכיסא המלכות עומדת רק המחשבה האלוקית טהורה מכל סיג, כך לאחר היירידה לעולם המעשה וההסתבכות בו, עדיין היא עומדת נקייה וטהורה, ללא עירוב דעת אחרת עמה, כי אם רצון כבוד ה' לבדו.

תחפושות

הרמ"א בסוף הלכות פורים מביא את מנהג התחפושות, "נהגו ללבוש פרצופים בפורים". הטעם הפשוט כי הדבר מבדח ומרבה שמחה. יחד עם זאת, נראה שהתחפושות קשורה מהותית לעניינו של פורים. בפורים מתברר שהעולם כולו הוא בסך הכול תחפושות, ותחת התחפושות העולמית מסתתר הטוב האלוקי. זו גם אחת הסיבות שפורים מותר בעשיית מלאכה. הרב קוק זצ"ל⁴ מסביר שבמלאכה יש קללה. "לטיא" בארמית קללה, לכן יש ל"ט מלאכות במשכן שנאסרו בשבת. בכל יו"ט אנו רוצים להרגיש את המנוחה מהקללה, לכן שובתים ממלאכה. אך בפורים העולם מתעלה למדרגה שהטוב האלוקי שורה בכל הטבע והחיים, לכן גם המלאכה הופכת לברכה. מחיית עמלק והארת הנס החוזרת ומאירה בפורים כל שנה מחדש, מביאים אותנו להבין איך העולם כולו הוא הדירה של הקב"ה. זו השמחה הגדולה של פורים, כי כשמרגישים שהקב"ה נמצא בכול אי אפשר שלא לשמוח. פורים שמח.

1. דברים כ"א 2. רס"י לילה אות מז 3. כד, י 4. עולת רא"ה א, תמ

מחיית עמלק ופורים

פרשת זכור נקראת בסמוך לפורים כדי להסמיק את זכירת מחיית עמלק לפורים, שבו הייתה מחייתו בפועל. אין זו סמיכות טכנית. פורים קשור במהותו למחיית עמלק, וכדי להתכונן לפורים כראוי צריך להקדים אליו את מְחִייתו. ננסה לעמוד על הקשר בין פורים למחיית עמלק.

מה בין עמלק לארץ ישראל?

מיד לאחר פרשת זכור באה פרשת הביכורים המתחילה ב"והיה כי תבוא אל הארץ". בעל הטורים¹ עומד על סמיכות הפרשיות: "כתוב לעיל מיניה תמחה את זכר עמלק וסמיק ליה והיה כי תבוא אל הארץ, שנצטוו למחות זכר עמלק מיד בכניסתן לארץ. ועל זה רצה לעכב באתן". המניע העמלקי למלחמה היה שבביל למנוע מישראל את הכניסה לארץ ישראל. לכן גם הציווי על מחייתו נקשר בא", שנצטוו על מחייתו מיד בכניסה לארץ. דברים אלו יסודיים ומסוגלים לשפוך אור על מהותו של עמלק.

ארץ ישראל מסוגלת לקדש את החיים הטבעיים. המדבר אינו מקום חיים וישוב. עם ישראל חי בו בצורה נסית. ענני כבוד, מן, ועוד נסים אלוקיים שיצרו תנאי מחיה בשימומו המדברי. עם חיי המדבר של ישראל, עמלק מוכן להשלים. עמלק כביכול אומר לישראל, כשאתם חיים בנס אין לנו בעיה אתכם, אבל תישארו שם. אל תורידו את חיי המוסר והקדושה לחיים הארציים. אנחנו נשאיר לכם את המדבר וענני הכבוד, ואתם תשאירו לנו את ארצות החיים והישוב. לכן עמלק היה חותך מילות ישראל וזורק כלפי מעלה, כי המילה היא האות האלוקית שחתומה בטבע ובגוף.

גאולה נסית וגאולה טבעית

שני חודשי גאולה יש לעם ישראל, ניסן ואדר. גאולת ניסן היא גאולה ניסית. ביציאת מצרים יד ה' פרצה למציאות ושברה את חוקי הטבע. לכן ניסן מלשון נס, על שם הנסיות העל טבעית המתגלה בחודש זה. אך גאולת אדר היא גאולה טבעית. לא על ידי שידוד מערכות הטבע באה הגאולה. אלא דרך המהלכים הטבעיים הובילה יד ה' את גאולת ישראל. לכן אדר מלשון דירה. "אלף-דר", אלופו של עולם דר בעולמו. בחודש אדר מתגלה מדרגה שמבחינה מסוימת עדיפה על הנסים של ניסן. מתגלה שהעולם כולו הוא הדירה של הקב"ה. וכך מסביר ר' צדוק² את הדברים: "קדושת ימי הפורים של מחיית עמלק, שאז היה ההשגה גלויה שגם ההנהגה הטבעית הכול מהשם יתברך. שהיה נס מתלבש בדרך הטבע כידוע. שזה תכלית כל הנסים להגיע להשגה זו שאין

הרב חגי לונדין

לב המשכן

פרשת תרומה היא פרשה שכולה לב, כולה נתינה. הפרשת פותחת 'כל איש אשר יבנו לבו יקחו את תרומתי'. הבסיס להקמת המשכן הוא הנדבה, הלב הטוב של עם ישראל. המשכן הוא בניין מורכב ומסובך. מכיל בתוכו מרכיבים מכל עולם הדומם, החי והצומח: מתכות שונות, עורות אילים ותחשים, עצי שיטים, זהב כסף ונחושת. גם היצירה שלו מכילה את כל סוגי המלאכות האנושיות. אולם בתוך כל המורכבות הזו ישנו קודש הקודשים, ובקודש הקודשים נמצא ארון הברית שעליו כפורת, ועל הכפורת שני כרובים - שני מלאכים שפניהם פני תינוקות. בתוך כל העשייה האנושית מצוי הלב הפשוט והתמים של הילד. הרצון הספונטני לתת נדבה, לעשות טוב, להיות מחובר לאלוקים. הרצון הזה הוא זה שמחזיק בסופו של דבר את כל הבניין האדיר הזה שנקרא מקדש. זהו גם הרעיון המרכזי של החודש האדיר שעומד בפתחנו - חודש אדר. אסתר מלמדת את עם ישראל מהי נתינה מוחלטת. מסירות נפש תמימה ומוחלטת, ללא התחשבנות; ואזי - 'קיימו וקיבלו היהודים'. אומרים חכמים שבימי פורים 'הדור קבלוה בימי אחשוורוש'. הייתה קבלה נוספת של התורה על עם ישראל. נתינה מוחלטת שמביאה לדבקות מוחלטת; וזהו ענינו של המשכן - 'ושכנתי בתוכם'.

לדבר תורה שבועי מצולם ומשוכתב מהרב לונדין ניתן לשלוח הודעת וואטסאפ (!) למספר 0545753771

שלוחת הציבור

שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדפדת מודעות בבתי הכנסת וברכיזים דתיים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

לדשיתו מאגר מחפשי של כל בתי הכנסת כולל השיח נבאים להפצה מתוקנת לפי קהל היעד

הפקות מיוחדות:
ניצוב, קדם דפוס ודפוס איסוף ועיטוף מוצרים בניילון לפי הזמנה, הידוק בסיכות הכנסת אינסורטים לעלונים

לפרטים:
052-8908518 יוסי
b0528908518@gmail.com

לך כנוס את כל היהודים

מראה בהווייתו גם כן את הפלא הזה ובמהותו העצמית הרי הוא עם אחד...". הגלות, היא שגרמה לנו את הפירוד הזה, מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, "אבל נצח ישראל לא ישקר". נוראות הגלות קץ יבוא להם, ומתוך קיבוץ הגלויות, באה תרופה למחלת הפירוד, "סוף כל סוף עם אחד אנחנו ועם אחד נהיה, ועוד פעם יקום ישראל באמת הנצחית של 'לך כנוס את כל היהודים'."

ושוב שואל הרב, הרי יש כאן קושיה גדולה, הרי הפירוד אוכל אותנו בכל פה? התשובה היא כי זה כמו שאדם שותה תרופה, התרופה חושפת את הכוחות הבריאים שגנוזים בו, כי המחלות נמצאות בצד החיצוני והידוע שלו, אבל הצד הפנימי הבלתי ידוע, הוא מלא אומץ, מלא חיים וכוח, שיכול להשפיע על הצד הגלוי ולרפא אותו. כך זה גם בכלל, אומר הרב, אסור לנו לטעות ולשפוט את מצב האומה ממה שאנו רואים בעינינו בצד הגלוי, אלא יש לנו באמת נפש כללית בלתי ידועה, נפש אומתית גדולה...". שאנחנו הסחנו דעתנו ממנה והיא מלאה עוצמה, ויש בכוחה להעמידנו על רגלינו ולחדש את ימינו כימי עולם. ולכן, אומר הרב, מהמקום הבלתי ידוע הזה של נפש האומה, תבוא הברכה של "לך כנוס את כל היהודים". צריך לשמוח בימי הפורים האלה, ולדעת שסגולת העם האחד שלנו תנצח את הצד של המפוזר והמפורד, ומכל הגואלים למיניהם ומכל המשעבדים והצרות "יושב בשמים ישחק להעמיד אור ישועה וגאולת עולמים". והמצוה לשתות 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי' עניינה להביא אותנו "להכרה עליינה למצוא את היהודי הבלתי ידוע שבתוכנו..." מכוח זה נזכה "שאח אל אח יתוודע, ויד ליד תינתן... וכבימי מור והדס יאמר גם היום, ישנו עם אחד מאוגד וגבוש עומד בחוסנו", ויפיע שוב הכוח הפנימי המיוחד שלנו, של "לך כנוס את כל היהודים, לחיים טובים, ולשלום, לכל ישראל, ואמרו אמן".

במאמר שכתב הרב קוק זצ"ל על אמירה זו של אסתר המלכה, מתאר הרב מצבים ששייכים לתקופתנו ומתווה לנו דרך להתמודדות אתם (מאמרי הראי"ה עמ' 153).

"בימי הפורים האלה, בשעות הקשות הללו שייסורים מקיפים וממלאים את כלל ישראל... צרות רבות מבחוץ, ויותר גדולה היא הצרה מפני שנשבת שלום הבית אצלנו, שלום בית ישראל", במצב הזה ראוי לנו לזכור את הימים של נס הפורים כמו שהם כתובים במגילת אסתר אשר נאמרה ברוח הקודש, ומכוח זה היא עומדת מעל חליפות הזמנים ושינויי הדורות. לכן "האמירה הנצחית הזו של לך כנוס את כל היהודים היא מוכרחת להחיות אותנו, עוד הפעם, ולרוממנו מכל שפלותנו". אבל יכול כל אחד לשאול, "היתכן, עכשיו, אתה אומר 'לך כנוס את כל היהודים'? כיצד תכניס בכפיפה אחת, במסגרת אחת את כולם, את כל סיעותיהם ואת כל מפלוגותיהם..." איך יוכלו כל העצמות הפוזרות להתקרב זו אל זו? "...להיות לשיעור קומה אחד הנקרא כלל ישראל?"

אמנם, אומר הרב, שלא שקר בדה המן מלבו באומרו שאנחנו עם מפוזר ומפורד, באמת מפוזר ומפורד העם הזה, "אבל בכל זאת עם אחד הוא". ואם נשאל כיצד יתכן שיהיו שני הפכים בנושא אחד? עונה הרב "יש פלאים בעולם, והעם הזה שכל עמידתו בעולם היא מרופדת בפלאי פלאות, הוא

ממשנת הרצי"ה

הרב דוד לנדאו

אבל כל הסגולות האלה נמשכות מ"אתה בחרתנו". מה פירוש בחירה זו? "אהבת אותנו ורציית בנו". ד' התאהב בנו. יש להבין ולהרגיש מה אנחנו אומרים. כשאלוקים בוחר, כשהבורא בוחר – בחירה זו היא יצירה, כפי שמוזכר פעמים רבות בכוזרי², ד' בוחר שזה יהיה פרח ושזה יהיה אריה או חתול. ד' בוחר שפלוגי יהיה אדם כזה או אדם כזה, שזה יהיה גוי וזה יהיה יהודי. לא אנחנו עשינו את עצמנו, אלא כך ד' עשה אותנו: "עם זו יצרת לי"³. במוסף של שבת ראש חודש במקום "אתה בחרתנו" נאמר "אתה יצרת". בחירה אלוקית היא יצירה: "אתה יצרת עולמך מקדם". ישראל קדמו לעולם ו"סוף מעשה במחשבה תחילה"⁴.

וקרבתנו מלכנו לעבודתך". בחירה ואהבה, רוממות וקדושה, מצוות ועבודה – יש, אבל תורה – אין שם! פלא! אלא שבסוף נאמר: "ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת". במה הוא נקרא עלינו? בתורה. לפעמים העיקר מתגלה בראשית ולפעמים בסיום ובמסקנה.

גם ברשימה של "על חטא שחטאנו" מופיע העיקר דווקא בסיום: "על חטא שחטאנו לפניך בתמהון לבב". המהרי"ל דיסקין שואל: איזה חטא הוא זה? היכן כתוב אל תתמה, אל תתפלא? והוא מסביר שהכוונה היא לחטא הגדול ביותר מכל החטאים שבעולם, והוא שתמהים על הקדוש ברוך הוא. ב"על חטא" – זה לגריעותא, דהיינו חטא זה של חוסר אמונה היותר נורא והיותר חמור מופיע דווקא בסוף. ובתפילת יום טוב – זה למעליותא, ובמסקנה מתגלה הדבר היותר גדול וקדוש – התורה.

תורה וישראל

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". השראת השכינה נאחזת בבית המקדש, אבל הפנים, הנשמה, העיקר של בית המקדש, הוא הארון. "ארון העדת" הוא קודש הקדשים, המז, הלב, חיי החיים של בית המקדש. מתוך הפנים-פנימיות הזאת, מתוך אור התורה, נמשכים שפע אור וקדושת חיים לכל המדינה כולה, לכל העם כולו ולכל העולם כולו. זה קשור לנקודה היסודית: התורה היא שם ד'. להגדרה זו יש שתי נקודות אחיזה בדברי חז"ל. הגמרא בברכות מביאה את הפסוק "כי שם ד' אקרא הבו גדל לאלקינו"¹ לגבי ברכת התורה שלפני הלימוד. אם כן, שם ד' זה התורה. המהרש"א

אומר שהתורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא. וכן בתפילת יום טוב יש רשימה נחמדה נאדרת בקודש, אבל העיקר חסר מן הספר! "אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורציית בנו, ורוממתנו מכל הלשונות, וקדשתנו במצוותיך,

1. דברים ל"ב ג', ברכות דף כ"א עמ' א'.
2. כוזרי מאמר ג' כ"ג.
3. ישעיהו מ"ג כ"א.
4. ע"פ שיחות הרצי"ה שמות עמ' 272-270.

כלל גדול, פורים אינו מציל מהנגיף. הנגיף לא למד תורה, ואין לו חרדת קודש מפני קדושת פורים. לכן: א. בקריאת המגילה לחבוש מסכה טובה כדין. וכמה שאפשר להתפלל בחוץ, כי הנגיף בפנים מדבק הרבה יותר מבחוץ. ב. אין צורך להכות 'המן' זמן רב. אין שום מצוה בזה, אין שום מנהג קדוש. אלא זו התנהגות לא מובנת, שהרמ"א כתב להתעלם ממנה. ג. אחרי התפילה בלילה וביום, אפשר לרקוד בחוץ,

כמו בקידוש לבנה, וכן לנגן, עם שמירת ההרחקות. ד. אפשר לעשות מסיבה משפחתית רחבה או קהילתית או חברית בזום, עם שירה, עם מוזיקה, עם הצגות ועם דברי תורה. זו הזדמנות להתחברות רחבה. ה. זו גם הזדמנות לקיים סעודת פורים בתוך המשפחה הגרעינית, ולהרבות אהבה ואחוזה ושלוש ורעות, בין איש לאשתו ובין הורים לילדים. אנא הכינו תוכנית מעניינת. ו. לצמצם במשלוח מנות. יש לשלוח שתי מנות

לאדם אחד. וכל שאר הכסף לתת למתנות לאבינוים. הרמב"ם כותב שמתנות לאבינוים רצויים לפני ד' יותר מסעודת פורים. זה נכון כל השנים, כיוון שיש במדינתנו, לצערנו ולבושתנו, הרבה עניים וגם רעבים. לפי דו"ח מבקר המדינה, 12% מהנוער הרעב אוסף מפחי אשפה, וגם 9% גונבים, מה שנקרא פשעי עוני. קל וחומר השנה, שמספר הרעבים גדול מאוד בגלל הקורונה. ואהבת לרעך כמוך.

בשבת הנשלה

הרב ליאור לביא

ניידים ונייחים: גרסת שושן הבירה

להבין קודם כל מהו אותו הצלם שאליו השתחוו? רש"י על הגמרא מפרש: "שהשתחוו לצלם - בימי נבוכדנצר". כלומר, עשרות שנים קודם לגזירת המן, בימי נבוכדנצר מלך בבל, עם ישראל למעשה מכופף את קומתו הלאומית בפני עריצותו של מלך בבל (ראו דניאל ג, א). הבעיה היא למעשה לא עבודה זרה במובן הדתי אלא איבוד הזהות הלאומית של ישראל כעם.

לאור הצגת הדברים כאן תובן המחלוקת בין רשב"י לתלמידיו ותיושב. אכן, ההשתתפות בסעודת אחשוורוש לא היתה בעיה "דתית", ויש מקורות רבים המצביעים על כך שאחשוורוש דאג לסידורי כשרות מהודרים ולשמירת גדרי הצניעות ליהודים החפצים בכך (ראו ר' צדוק מלובלין, מחשבות חרוץ פרק יז). ההשתתפות בסעודה היתה ביטוי לאבדן הזהות הלאומית של היהודים בכל מדינות המלך אחשוורוש (וראו בפירוש רש"י למגילה ד, א שם קושר בין דברי רשב"י לתלמידיו). כך יובנו גם דברי חז"ל על הוצאת כלי המקדש על ידי אחשוורוש בסעודה (מגילה יא, ב). בכך, ביטא את סוף הסיפור היהודי מבחינה לאומית.

והיהודים? רואים ושותקים. או יתירה מכך, חוגגים יחד עם כולם את התפוררות תקוות שיבתם לזהותם ולארצם. רשב"י מצביע על השורש של המצב הנורא אליו הגיעו יהודי שושן. הסיפור לא מתחיל כאן, בנהנתנות הדוניסטית השוכחת את עצמה לדעת, אלא עוד עשרות שנים קודם לכן, באובדן הייעוד העמוק של ישראל וכפיפתו לעריץ התורן - נבוכדנצר הרשע. הניחיליזם הוא שורש ההדוניזם.

ניידים לשושן ונייחים לירושלים

ובחזרה לתיאוריה של טאוב. הניידות היא ביטוי לשייכות לכל מקום אך בעצם זוהי אשליה המתבטאת בחוסר שייכות לשום מקום. יהודי שבע עשרים ומאה מדינה של מלכות אחשוורוש הם ניידים בכל לבם ונפשם, מבקשים להתקבל כאזרחי העולם הגדול והנאור ולהיפטר סוף סוף מהגיבנת הלאומית היהודית, שמערת אותם ומונעת מהם להיות חלק מהמיליה של המשכילים, הפתוחים לגלובליזם הפרסי. אלא שמישהו עוכר את החזון הרומנטי ומשום מה מזכיר ליהודים מי הם ומה תפקידם...

הקביעה ההלכתית במשנה ש"כרכין המוקפין מימות יהושע בן נון קורין בט"ו" (מגילה א, א) היא אולי הביטוי המובהק לכך שהמסר הנצחי ממגילת הגלות הוא שגם כאשר שווין הזכויות של היהודים הוא בשיאו, אחות לנו בבית המלך ואח לנו משנה למלך, איננו שוכחים את המהות שלנו כעם.

וכך ביטא הרב קוק את הדברים בקיצור נמרץ: "המזכירים כרכים ומוקפים מימות יהושע בן נון", אלה שלא מתרשמים מהצלחה של "ניידים", בכל מקום שהם, שכן הם "לא יוכלו להישאר עבדי אחשוורוש". הם לא יאבדו, גם בשיא הצלחתם, את הזיקה שלהם למקומם, לארצם ולמולדתם. מספר ר' נפתלי שטרן (מובא ב"באר מגד ירחים" לרב עוזי קלכהיים, עמ' סז), אחד ממקשיבי לקחו של הרב קוק זצ"ל: פעם בשמחת פורים, בשעה שהרב היה בהתרוממות הרוח בשל "השתייה כדת", עלה על השולחן וקרא בקול רם ובהתלהבות קודש: "ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי" (אסתר ח, ו) - זוהי כל התורה כולה...

לאחרונה יצא לאור ספרו של הסופר ומבקר התרבות ד"ר גדי טאוב - "ניידים ונייחים: מאבקן של האליטות הישראליות נגד הדמוקרטיה הישראלית". בדברים הבאים אנסה לבחון את סיפור מגילת אסתר ומהותו של חג הפורים לאור התיאוריה העומדת בלבו של הספר.

בהקדמת ספרו מבקש טאוב להגדיר את המאבק המתחולל כיום בעולם בין שתי גישות - "החלוקה לניידים ונייחים [...]" אינה הבחנה אידיאולוגית. היא הבחנה סוציולוגית, ובמובן חשוב גם מעמדית. הניידים אינם תלויים במקום מבחינה כלכלית, חברתית ותרבותית.

רבים מהם יכולים להעתיק את חייהם ומקום עבודתם כמעט לכל מקום שבו אפשר לחבר את המחשב הנייד לאינטרנט. הנייחים לעומת זאת הם תבנית נוף מולדתם, אחוזים בשורשיהם במדינות לאום בכל המובנים האלה, ולא פחות חשוב מזה במובן הפוליטי. כל החלשה של מדינת הלאום מאיימת להחליש את יכולתם לקחת חלק בעיצוב גורלם. הפרויקט הגלובליסטי מאיים עליהם בממדים רבים.

במילים אחרות, לדברי טאוב, העולם נחלק בין "ניידים" ל"נייחים" - בין מי שרואה עצמו כאזרח העולם הגדול ואיננו תלוי בגורמים מקומיים כלשהם, לבין מי שחייו תלויים במקום מסוים, תרבות מסוימת וחברה מסוימת. ונראה כביכול שמדובר בקבוצה מקומית וצרת אופק (הנייחים) מול מי ששייך לכלל האנושות (הניידים), אלא שהניידים בסופו של דבר מפרקים את השייכות לזהות חברתית כלשהי ומעמידים את הכול על כרעי האינדיבידואליזם הקיצוני שמוותר כל אחד, בסופו של דבר, בבדידותו. אבל איך כל זה קשור לסיפור פורים?

מהו אורח האסתר?

למעלה מארבע מאות שנה לאחר סיפור פורים, מביאה הגמרא (מגילה יב, א) דיאלוג היסטורי נוקב בין התנא רבי שמעון בר יוחאי לבין תלמידיו. וכך שאלו התלמידים את הרב: "מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה?" (כבר מן השאלה מובן שהאירועים שהתרחשו באותם ימים בשושן לא נתפסו בעיני חז"ל כגחמה פוליטית או כצירוף מקרים נורא, אלא כביטוי מציאותי לגזירה אלוהית שניחתה על ישראל מסיבה רוחנית כלשהי, וראו ילקוט ש אסתר ו תתרנז).

לשאלת תלמידיו, מאתגר רשב"י את תלמידיו בחזרה: "אמרו אתם". אמרו לו: "מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע". רשב"י לא מרפה ומקשה בחזרה על דברי תלמידיו - אמר להם: "אם כן, שבשושן יהרגו שבכל העולם אל יהרגו". התלמידים מבינים שלא יצליחו לרצות את רבם ומשיבים לו: אמור אתה. אמר להם: "מפני שהשתחוו לצלם". התלמידים שתמהים על תשובת רבם ואומרים לו: "וכי משוא פנים יש בדבר", כלומר, אם כדברך, מדוע ויתר להם הקב"ה על מעשה חמור זה? ולשאלתם השיב רשב"י: הם לא עשו אלא לפנים, אף הקדוש ברוך הוא לא עשה אלא עמהם אלא לפנים... כלומר, כפי הנראה, עם ישראל לא באמת עבד עבודה זרה בהשתחויה לצלם, ולכן גזירת הכליה לא התקיימה בפועל.

אלא שכדי לברר את דברי רשב"י ואת הקשר בינם לדברי תלמידיו, עלינו

במשנה הראשונה של בבא מציעא נאמר: "שנים או חזין בטלית, זה אומר: אני מצאתיה, וזה אומר: אני מצאתיה. זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: כולה שלי. זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלוקו".

יש לשאול מדוע הדין הוא שיחלוקו, וכי אין מצנת השבת אבידה?

הרא"ש התקשה בשאלה זו ולכן פירש: "ובמקום שהיא של מוצאה כגון בעיר שרובה כותים" (א, א). יש לברר מה מקור הדין שלא חייב להחזיר אבידה לגוי? במסכת בבא קמא נאמר: "אמר רב ביבי בר גידל אמר ר"ש חסידא: גזל כנעני אסור, אבידתו מותרת" (ק"ג, ב). יש לברר מדוע אבידתו של גוי מותרת? יש בכך שאלה מוסרית גדולה שחובה עלינו לבררה.

עקב קוצר היריעה נראה במאמר זה תשובה אחת בלבד מתוך תשובות רבות (הרמב"ם, המאירי, הרב קוק), ניתן לקבל את שאר התשובות בכתובת המייל שבתחתית המאמר.

מצווה מיוחדת לישראל מצד האחוזה

בהמשך הגמרא שהובאה לעיל מתוך מסכת בבא קמא נאמר: "אבידתו מותרת, דאמר רב חמא בר גוריא אמר רב: מניין לאבידת הכנעני שהיא מותרת? שנאמר: 'לְכָל אֲבִידַת אֲחִיךָ' (דברים כב, ג), לאחיד אתה מחזיר, ואי אתה מחזיר לכנעני" (ב"ק ק"ג, ב). אם נעניין בפסוקים לגבי מצות השבת אבידה נמצא שהמילה 'אחיד' מוזכרת חמש פעמים בשלושה פסוקים (!). רואים מכאן שהתורה מדגישה שמצווה זו שייכת לאחוזה המשפחתית המיוחדת בין אחים. ולכן, חז"ל מלמדים אותנו שמצווה זו אינה שייכת לנוכרים, אלא רק במשפחת עם ישראל.

כך הסביר הרב עוזיאל "שכל ענין השבת אבידה אינו דין ומשפט, שהרי אין שורת הדין מחייבת אדם הרואה אבידה לטפל בה... אלא כל זה מצוה מיוחדת לישראל מצד האחוזה, כדיוק לשון המקרא 'אבדת אחיד' עד דרוש אחיד אותו" (במאמרו 'עכו"ם ונוכרי בדיני ישראל').

דיני החסד במסגרת הפנימית של עם ישראל

בדומה לכך מצינו לגבי איסור ריבית 'לְנִכְרִי תִשְׁחָד וְלְאֲחִיךָ לֹא תִשְׁחָד' (דברים כג, כא). כיצד ייתכן שמותר לקחת ריבית מנכרי מה שאין כן מישראל? והרי

סדרת 'גמרא באמונה' חלק ב'

נתן קוטלר

ממה נפשך: אם אין זה מוסרי לקחת ריבית, אז גם לא מוסרי לקחת ריבית מגוי! שמעתי מהרב שטיינזלץ זצ"ל שאלה זו ואת התשובה הבאה: לקחת ריבית אינה מעשה לא מוסרי משתי סיבות. ראשית, הרי המלווה כסף לחברו לוקח סיכון שהכסף לעולם לא יחזור אליו, ולכן ההיגיון מחייב שיקבל בנוסף אחוז מסוים מהכסף עבור נטילת הסיכון. שנית, אלמלא הלווה הלווה את הכסף, הוא היה יכול להשקיעו בעסק משתלם ולקצור רווחים, ולכן לקחת הריבית היא למעשה פיצוי מסוים על הרווחים שמעולם לא זכה בהם.

ברם, התורה מדגישה את האחוזה המשפחתית המיוחדת בין אחים - אמנם ההיגיון מאפשר לקחת ריבית, אך איזה אח ייקח ריבית מאחיו? ולכן, הדין הרגיל לקחת ריבית יכול לשרור ביחסי ישראל עם הנכרי "לְנִכְרִי תִשְׁחָד", אך בתוך היחסים המיוחדים בעם ישראל אין מקום ללקיחת ריבית "וְלְאֲחִיךָ לֹא תִשְׁחָד". כדברי הרב שטיינזלץ בהקדמתו לבבא מציעא: "דיני השבת אבדה או דיני הריבית אינם חלק ממערכת המשא ומתן הממוני ההוגן אלא חלק מדיני החסד השייכים למסגרת הפנימית של עם ישראל בלבד".

קידוש השם או חילול השם

אמנם השבת האבידה היא מצווה מיוחדת לישראל, אך כאשר יש חשש לחילול השם אם לא יחזיר את האבידה, או שהחזרת האבידה תביא לקידוש השם, אז מובן שיש חיוב להחזיר את האבידה לגוי. כדברי הרמב"ם: "ואם החזירה לקדש את השם כדי שיפארו את ישראל וידעו שהם בעלי אמונה הרי זה משובח, ובמקום שיש חילול השם אבידתו אסורה וחייב להחזירה, ובכל מקום מכניסין כליהם מפני הגנבים ככלי ישראל מפני דרכי שלום" (גזלה ואבדה יא, ג). כך מצינו שנהגו חז"ל כגון בסיפור של רבי שמעון בן שטח והאבן הטובה (דברים רבה ג, ג).

לתגובות: gemarabemunah@gmail.com

הציבור מוזמן לשיעור 'זום' שבועי בימי רביעי בשעה 20:30 בע"ה בנושא: 'גמרא באמונה: סוגיות נבחרות במסכת בבא מציעא'. הרשמה ללא עלות באתר בית מדרשתי" (beitmidrashti.co.il) בתוך 'דברת בם - שיעורים'. חפשו בגוגל: 'בית מדרש גמרא באמונה' (www.gemarabemunah.co.il).

בין ודאות לספק // הרב נסים ויטנברג

אעבור רק על סעיף אחד או שניים בשו"ע? האם זו/ זה הבן/בת זוג שלי? ועוד ועוד. אין ספור ספקות. ופה באה התורה בפרשת תרומה ומצווה בצורה ברורה ובלי שום ספקות איך לעבוד, איך לבנות את המשכן: "וכן תעשה", "וכן יעשו" וכו'. התורה מלמדת לעבוד את ה' בבהירות ובוודאות. וזה גם ההקשר לפורים "חייב איניש לבסומי", כיצד זה מחייבת על כך התורה? היכן הן ההדרכות של חז"ל "אל תאמין בעצמך" ו"אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" וכו'?

אלא שכאן אומרים חכמים 'שתה ואל תדאג!' יהיה בסדר. שלא יעלה בך ספק מה יצא ממך לכשתשתה, שכן אתה יהודי ודאי שמה שייצא ממך הוא טוב...

אם כן - אין שמחה כספקות והתרתן (שו"ת הרמ"א), ואידך זיל גמור. שבת שלום.

תלמיד חכם". ואף הכלי יקר (במקום) עומד על עוד נקודה שכנראה קשורה לתלמיד חכם והיא, שהאות ג' אינה מוזכרת כלל בציווי על הארון, וזה בא לידי כך מי שמחפש גמול מלימוד תורה פספס את העיקר.

אז מה הקשר לעמלק?

תלמיד חכם שאין תוכו כבדו מעיד על כך שהוא מלא ספקות. הרי אין הוא בטוח בזה שהלימוד שלו הוא מה שטוב באמת בשבילו ונכון עבורו, ואז הוא מתחיל 'לזגזג' ומצפה לראות גמול על דברים שהוא עושה בחייו. מדוע? כיוון שעם הגמול החיצוני הוא מרגיש מעין סיפוק נגד הספק.

ובכן, עניינו של עמלק הוא הספק, "היש ה' בקרבנו אם אין?" (שמות יז ז-ח וענין ברש"י על פסוק ח), כלומר הוא כל הזמן מקנן בנו ומעלה שאלות כמו, האם זה נכון לעבוד את השם? מה יכול לקרות אם

בהגיענו לשתי הפרשות של השבוע, פרשת תרומה ופרשת זכור, נראה הדבר קצת תמוה. לכאורה אין שום קשר בין הפרשיות, שהרי פרשת תרומה עוסקת אך ורק בציווי על בניית המשכן וכלי - התחלת בניין הבית של עם ה', והשראת שכינתו בעם ישראל, ולעומת זאת "זכור את אשר עשה לך עמלק" עוסקת בזיכרון זממו של עמלק על עם ישראל בכל דור ודור.

ובכל זאת ננסה לעמוד על נקודה היכולה להאיר את הקשר בפרשת תרומה. בציווי על בניית הארון אומרת התורה, "וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו" (שמות כה יא), גם בפנים וגם בחוץ זהב. בארון היו מונחים הלוחות ולכן הוא משול לתלמיד חכם. והנה בגמרא (יומא עב ב) לומד רבא מהפסוק הנ"ל, "כל תלמיד חכם שאין תוכו כבדו אינו

הכל כלול... בנישואין

אביתר וחגית, נשואים כחמש שנים ויש להם שני ילדים.

כששאלתי למטרת בואם, אביתר אמר שחגית אילצה אותו להגיע. כי לטענתה, הוא אשם בחוסר הסיפוק הזוגי שלה. חגית פנתה אלי: "אז תגיד לה את כל הטענות שלי. אתה כבר מכיר אותן בעל פה". "את לחצת עלי להגיע לפגישה הזאת, אז דברי את! אני לא מקבל את הטענות שלך, אז למה שאני אדבר?" השתרר שקט מעיק, עד שלבסוף חגית החלה לדבר: "תקשיבי, הייתה לנו חברות מופלאה. הוא היה רגיש ואכפתי כלפי וגם אני הענקתי לו יחס... זה היה הדדי. ידעתי שעם קשר כזה, נהיה אוהבים לעד... נכון אביתר?"

"לגמרי נכון. וזה נכון גם היום אחרי חמש שנות נישואין ויהיה נכון גם בהמשך. אני אוהב אותך ועושה ככל יכולתי. אני לא יודע מה את רוצה ממני. למרות כל מה שאני עושה, את עדיין לא מרוצה ממני..."

"זאת בדיוק הבעיה שאתה עושה המון ולא נשארה לך תשומת לב בשבילי, כמו אחרי החתונה. אתה עובד המון שעות..." אביתר נכנס לדבריה: "אז מה את רוצה! את לומדת ברוב הימים, משהו צריך לפרנס, לא?" "אמרת שאני אדבר, נכון? אז תן לי לדבר ואל תפסיק אותי ועוד תהיה ציני כלפי... כמו תמיד" חגית פנתה אלי: "על כל דבר שאני מתלוננת, יש לו תשובות... הוא לא קשוב אלי כמו אז..." הוא רצה לומר משהו, אך היא המשיכה: "תראי, חוץ מהעבודה שלו, הוא גם לומד. הוא עוזר בבית עם הילדים, אבל לא מספיק. הוא טוען שהוא עייף, כאילו שאני לא עייפה. יש לו כמובן את התפילות במניין. אני מעריכה גם את יחסו לילדים. אבל כשכבר סוף סוף אנחנו לבד בערב, הוא נרדם. אין לנו שיחות נפש כמו בימים ההם. כבר לא מדברת על זה שאין התרגשות והתעניינות בשיחות כמו אז. אז מה שווה לנו שדווקא החלום, שיהיה לנו בנישואין זמן לשיחות נפש, לא מתקיים... זה ממש מאכזב..."

אביתר וחגית, רוצים הכל ובעצמה גדולה:

שתיהן פרנסה בשפע, שותפות מלאה בטיפול הילדים, בניקיון הבית, בקשרים חברתיים, בהתקדמות בקריירה, בזמן אישי ועוד ועוד וגם בשיחות נפש אינטימיות ומרגשות. ואת כל המחויבויות, שניהם צריכים למלא, מתוך תשומת לב, רגיעה ונעימות. זה בלתי אפשרי להטיל את כל המשא הזה באופן מלא, על כתפי שניהם. גם שעות היום והלילה אינן מספיקות. המחויבויות האינטנסיביות היום יומיות שוחקות ומתישות, עד שלא נותר בהם כוח וזמן לשיחות נפש.

אמרתי לשניהם שהקשר המקסים לפני ואחרי

החתונה, היה מתוך כך שהקדישו לזה זמן ותשומת לב והם **גילו את מי שהם באמת**, את אישיותם הנפלאה. **הקשר הזה אכן קיים, אלא שאין להם פניות נפשית לתקשר כמו לפני הנישואין.** הרצון להשיג הכול הוא רצון נפלא, אך הוא אינו ריאלי בזמן הנתון. כל משימה דורשת אנרגיה וזמן. הן האנרגיות והן הזמן מוגבלים. לכן יש לשים לב לעיקר שהוא מתווה את ההתנהלות ונותן כוחות לשאר הנושאים ההכרחיים.

אם כן, מהו העיקר שיאפשר להם תוך כדי המחויבויות ההכרחיות, להרגיש קרובים, כמו לפני הנישואין ואפילו יותר?

תשומת לב הדדית, היא לב הנישואין. היא נותנת אושר ושמחה לבני הזוג. בני הזוג מתמקדים בתשומת לב הדדית ומחפשים בכל שאר הפעולות שלהם, **כיצד לתת יחס לבן הזוג.** לדוגמא: כשיוצאים לעבודה ו/או ללימודים, מברכים זה את זה, כך שבמשך היום, מרגישים ביחד, מתוך אותה תשומת לב. כשמטפלים בילדים, מספרים לילדים, בנוכחות ההורה, עד כמה כל אחד מעריך ומוקיר את ההורה השני. כשנמצאים בחברה, שומרים על ייחודם בינם לבין עצמם, ללא החצנת האינטימיות וללא השוואות עם זוגות אחרים. **תשומת הלב ההדדית שזורה בכל מעשיהם.** כך יוצא שבסוף היום, הם מרגישים מחוברים גם אם עייפים. על ידי כך, **תהיה להם מוטיבציה למצוא זמן לשיחות נפש, שבתוך הנישואין הן עוצמתיות יותר, משום הכרת הטוב והתמיכה ההדדית, והדרך המשותפת במחויבויות ובהתמודדויות הרבות בחייהם.**

"יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות
לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים
המעניינים אתכם -
esteravr@gmail.com
מאמרים נוספים בנושא זוגיות ניתן למצוא
באתר מכון מאיר >

סוד מדרש התולדות
יוסף יהודה

כרך שמיני מסדרת שיחות
הרב יהודה ליאון אשכנזי
(מיטו) - בה דן הרב זצ"ל
במאפייני ובנסיות הזהות
היהודית-עברית המתחדשת,
בתקופה של שיבת ציון
ובבניית מחדש של הזהות
הלאומית כזהות עברית.
עריכה ומקורות: חיים רוטנברג

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב"דני ספרים" רח' אבן ישראל 3 ירושלים

איני איש של פוליטיקנות,
וגם לא של סבכי הטהרנות...

פשוט - משמיע, בישרות אזרחית -
זעקת-לב מתבקשת, הכרחית:
קריאה לסדר, קריאת-השכמה!

די לביזוי כבוד-האומה!

די למשליכי הרפש,

די למעכירי הנפש!

כי הפוגע ומשפיל ראש ממשלת-ישראל -

בכבוד האומה כולה הוא מזלזל!

זיכנו ה' אלוקי מערכות ישראל, צורו וגואלו -

בראש ממשלה מיוחד, המתייצב להובילו!

המנהיג בגאון -

מערכות הבטחון;

המייצב את הכלכלה -

לעילא לעילא!

העומד בחוסן ואיתנות -

מול אימפריות-הנהגות;

המרכז עוד ועוד מדינות, כבחלום -

לכינון יחסים של שלום-תמורת-שלום...

ומוביל מאבק מדהים, לאומי -

למיגור סכנת הירוס העולמי,

ופועל להציל, ומחסן,

ומאחד שורות, ורשעה מרסן...

אז די ללילות!

ודי לקללות!

די להיות מעכירי-ישראל ומנהיגו המחונן!

די להוצאת השם הרע, המוסת-הממומן!

די לפייק תביעות, די לפייק תיקים!

אין לנו חלק בלשונות הרעים המציקים!

וכשהעם מכריע ובוחר הנהגתו -

אוי לפוגעים בכבודו ותדמיתו.

שהמרעשים יודו כבר, באמת ובצדק -

שבאופן מגמתי-להרע הם לחצו על ההדק...

וגם אם יש סיגים (כאצל כל ילוד אשה, אדם) -

גובר בהרבה הרבה הטוב, אין הצדקה לשפון הדם!

ביקורת ומחלוקת לגיטימית, אך אינה מצדיקה

להכפיש -

וכמובן אין מקום - בלא-משפט - להאשים אף איש!

אז מוחה על ההרגל התרבותי של לשון-הרע,

שהוא החמור בכל הלא-תעשה שבתורה.

כל מפלגה וכל מוביל במקום לתקוף, מוטב - יפעל

לחזק ידי הפועלים, והחזון והמפעל.

והגיע הזמן - שאנו, עם-ישראל, בני-יהודה -

נמחה על העוול! וגם נגיד תו ד ה !!!

חפצי חיים אנו, חפצי טוב ואורה -

נרבה כבוד-ישראל-ומנהיגו,

מפעליות של תקומה, ותורה.

נקרא ברחובות לכבד! ונדחה המזלזלים,

נקרא לטיהור הדיבורים והמילים.

רק כך תיבנה ותיכונן ירושלים -

במהרה בימינו, בכפלי כפליים!

גבע ראפ, ירושלים

מאירי

עלון ערוץ מאירי להורים ולילדים
פרשת תרומה - זכור השכ"א

פרשה מאירה

תרומה טובה

בפרשת תרומה התבקשו בני ישראל לתת תרומה לבניית המשכן. בהמשך, התורה תספר לנו שבני ישראל נענו ברצון רב לקריאה, ותרמו למשכן עוד יותר ממה שהיה צריך! כל כך רצו בני ישראל להיות שתפים במשכן עד שהיה צריך להכריז באופן מיוחד שלא יביאו עוד תרומות.

חכמינו מלמדים אותנו שהתרומה למשכן היתה כפרה על חטא העגל. בחטא העגל, עליו יספר בפרשת פי תשא, בני ישראל נתנו זקב לבניית העגל, וזה היה מעשה חמור. כעת בבניית המשכן היתה להם ההזדמנות לתרום לדבר טוב של קדשה, וכך הם עשו בחפץ לב.

מכאן נלמד שגם אם בטעות עשינו דבר לא טוב או התנהגנו לא יפה למישהו, כדאי לנו למצא הזדמנות לתקן את מה שעשינו, ולעשות מעשים טובים כנגד אותה התנהגות, וכך נוכל 'לכפר' על השעות, ולהרבות בעשיית טוב.

מי אמר למי - על מגילת אסתר!

1. מי אמר למי "הכסף נתון לך"?
2. מי אמר למי "מי הוא זה ואי זה הוא"?
3. מי אמר למי "אם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי"?
4. מי אמר למי "רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר"?
5. מי אמר למי "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד"?
6. מי אמר למי "מהרו את המן"?
7. מי אמר למי "וכל זה איננו שווה לי"?
8. מי אמר למי "איש צר ואויב המן הרע הזה"?

חידת חדגא:

איזה קטע במגילה נהוג לקרוא בנשימה אחת?

חידת פולקע: מי נתלה על העץ קודם - המן לפני בניו, בני המן לפניו, או שהם נתלו ביחד באותו הזמן?

הכזורת שמות מהמגילה

בתפזורת יש 30 שמות מתוך ההמגילה, מצאו לפחות 25!

פ	ה	י	ב	א	נ	א	ד	נ	ע	ב	צ	א	י	ד
ר	ז	ג	א	י	ס	י	ר	א	ש	נ	ט	ט	ב	א
ש	ת	ה	ס	ל	ע	ר	א	צ	נ	ד	כ	ו	ב	נ
נ	ר	א	פ	ד	כ	מ	מ	ו	כ	נ	ס	א	ס	ס
ד	ז	ת	ת	א	כ	ר	ש	נ	א	נ	ה	ר	ד	ר
ת	נ	ז	א	ח	ש	ו	ו	ר	ו	ש	י	מ	נ	מ
א	א	י	כ	י	ה	ג	כ	ה	מ	ד	י	ו	א	ה
ת	ס	ו	ק	ק	כ	מ	ס	ת	י	א	פ	ד	מ	כ
ר	ת	ר	ש	י	ש	ד	נ	כ	י	ל	מ	ד	ס	ח
ו	ר	ל	ת	ק	ה	ס	ר	ר	ד	ת	ת	ש	ז	ע
פ	ל	ח	ר	ב	ו	נ	ה	מ	א	א	ע	י	ס	ב

תמונות במגילה

מצאו כמה רומזות התמונות!

מגילת דוד 86

הרב שלמה אבינר

וישמעו פלשתים

- הפלג דוד!
- כן, ידיד!
- באו הפלשתים למלחמה עלינו. באו בהמוניהם! כל הפלשתים כלם!
- כנראה יודעים שאדונינו דוד הוא גבור גדול, ולכן באו כלם. כנראה לא מוצא חן בעיניהם שאדונינו דוד נמשח למלך, כי הם מכחדים ולכן יוצאים למלחמה גדולה.
- בצדק הם מכחדים. איפה הם חונים?
- תפסו את כל עמק רפאים.
- טוב. אנו יוצאים למלחמה. אנא הודיעו שיש לארגן את כל הכוחות. אנו לא מכחדים. אנחנו ננצח. אבל קדם עלי לשאל את ד'.
- למה לשאל? הרי הפלג אומר שננצח!
- ודאי, תפקידנו הוא לארגן את הצבא, ואז לשאל את ד' אם רצונו שנצא או לא.
-
- שאלתי באזרים ותמים את ד' - "האעלה אל פלשתים, התתנם בידי?" ונענית - "עלה, כי נתן אתן את הפלשתים בידיך".
- ובכן יצאנו למלחמה ובחסדי ד' נצחנו.

שמואל ב ה יז-כא. רש"י. מצודות.

חדש! חדש! חדש!

ערוץ מאיר

יהדות באהבה

מוזיקה כתבות משחקים אלפי שיעורים מאות מרצים מתכונים זוגיות ארץ ישראל נוער קבלה אמונה עולם התשובה הורות חסידות נשים מגזין ספרדית אנגלית רוסית צרפתית ערוץ ילדים ילדים

אתר תוכן חדש!

אתר מחודש לילדים!

meirtv.co.il

חפשו בגוגל 'ערוץ מאיר'

